

[Ministeren for kulturelle anliggender]

enkelte i dette at være borger i et demokratisk samfund. Sådan virkede i sin tid mange af de gamle forsamlingshuse, og det er glædeligt, at man nu kan konstatere en fornyet interesse for at få dem til at fungere.

Det er klart, at de fleste af de nye socialt prægede aktiviteter, som jeg har nævnt, i første række er en opgave for de lokale kredse og kommunerne. Jeg ved godt, at man mange steder ser med skepsis eller direkte uvilje på nogle af disse nye aktivitetsformer. Men jeg er sikker på, at man vil stå sig ved at opbyde det mod og det frisind, der skal til, for at man i kommunerne i samarbejde med befolkningen kan finde frem til de rigtige løsninger. Det er først og fremmest unge mennesker, der slutter op om de nye kulturelle aktiviteter – ofte dem, der er blevet for gamle til ungdomsklubberne. Mon ikke flere hændelser fra den senere tid ret klart viser, hvilket enormt behov der er for at give disse unge steder at være og muligheder for at være sammen om noget, som de selv kan opfatte som meningsfyldt?

Det er kommunerne, der har opgaverne her, og også dem, der i alt væsentligt må bære byrden, hvis der skal ydes økonomisk støtte. Men der kunne sikkert være grund til, at vi sammen med kommuner og amter gik ind i en nærmere overvejelse af planlægningen og opgavefordelingen og byrdefordelingen på dette vigtige område.

Idrætsudøvelsen, det er en betydningsfuld kulturel aktivitet, som i høj grad kan fremme fællesskab og kommunikation og bidrage til udviklingen af den enkeltes evner og anlæg – ikke blot de rent fysiske. Når meget nu tyder på, at planerne om betalingsfodbold bliver gennemført, så skal det siges helt utvetydigt, at det offentlige – stat og kommuner i første række – har en meget klar interesse i at sikre sig, at det sker på en sådan måde, at nydansen ikke kommer til at skade det brede idrætsarbejde.

Et fjerde mål for kulturpolitikken er, at den skal sikre, at vidnesbyrden om fortidens kunst og kultur bevares og gøres tilgængelige og levende.

I første række hviler denne selvfølge og betydningsfulde opgave på vore store institutioner.

Mange af dem arbejder under trange og på andre måder utilfredsstillende lokale forhold. De senere års indskrænkninger i deres

driftsbevillinger har også bragt flere af dem – f. eks. nationalmuseet og arkiverne – i en situation, hvor der er alvorlig fare for, at store værdier kan gå til spilde. At disse indskrænkninger desuden rammer dem i deres udadvendte virksomhed – tænk blot på nationalmuseets Bredeudstillinger – gør jo ikke sagen bedre.

Endelig er det et mål for kulturpolitikken at bidrage til det internationale samarbejde på alle områder og til at fremme udveksling af ideer og erfaringer mellem landene.

Det er disse principper og disse mål, vi ønsker at følge og nå.

Den kulturpolitik, som regeringen således går ind for, er en aktiv kulturpolitik, men det er også en frisindet og tolerant politik. Vi ønsker ikke under nogen form hverken at dirigere kulturlivet eller at være formynder for borgerne.

Det, regeringen – og dermed socialdemokratiet – vil, er at skabe rammer omkring et alsidigt og rigt kulturliv, som kan gå ind som et selvfølgeligt led i alle menneskers hverdag. Gennem en sådan aktiv og socialt bevidst kulturpolitik kan der ydes et væsentligt bidrag til det, der er denne politikks overordnede mål: et bedre samfundsmiljø og en øget livskvalitet for den enkelte.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) *Anden behandling af:*

Forslag til lov om afgift ved førstegangsoverdragelse af visse ejerlejligheder.

(Lovforslag nr. L 89. Fremsat 15/11 77. Første behandling 16/11 77. Betænkning 18/11 77).

Der var stillet 1 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Sammen med denne sag foretoges den under punkt 6 på dagsordenen opførte sag, nemlig:

6) *Anden behandling af:*